

гладка повърхнина. Бръговетъ му били покрити съ гори; ту тукъ, ту тамъ се виждали зелени острови. Можете да си представите, какъ се съживили горкитъ пжтници, които едвали не умирали отъ жажда. Бодро и радостно забързали тѣ къмъ чудното езеро. Но — чудно нѣщо! — колкото и да вървѣли тѣ напредъ, езерото не се доближавало. Тогава единъ отъ тѣхъ погледналъ назадъ и видѣлъ, че задъ тѣхъ, на сжщото мѣсто, дето тѣ току-що преминали сухата, камъниста пустиня, се простира сжщо такова красиво езеро. . . .

Едва тогава нещастникитъ разбрали, че това не е нищо друго, освенъ обикновена въ пустинята измама на очитъ, позната подъ името *миражъ*.

Помжчили се да вървятъ по южния бръгъ, но тукъ било най-грозна пустиня.

Колкото повече пжтешественицитъ навлизали навътре въ страната, толкова повече се убеждавали, колко много пустинни равнини има въ Австралия, въ които нѣма нито вода, нито растения, нищо живо. Тамъ лесно може да загине човѣкъ отъ жажда и гладъ.

Но винаги се намиратъ хора, които не се страхуватъ да се впусчатъ по непознати океани, да дирятъ нови пжтища, да откриватъ нови страни. Имало е тогава, има и сега такива хора, които сж жертвували и жертвуватъ себе си, готови да търпятъ всѣ какви мъжки и лишения, само да узнаятъ, какво има въ вътрешността на Австралия.

И голѣми били страданията, които преживѣли въ тукашнитъ пустини смѣлитъ пжтешественици! Често пжти се случвало по цѣли недѣли да не виждатъ нищо друго освенъ ронливи пѣсъци, скалисти урви и тукъ-тамъ дребни растения. Понѣкога въ тая голѣма безплодна равнина не се срѣщало нито едно живо сжщество; прелегявали понѣкога само орляци врани, и се чувало отъ далече отвратителното квакане на австралийската жаба-великанъ.

На нѣкои мѣста въ тѣзи пустини се простирали цѣлъ редъ червени пѣсъчни хълмове, а между тѣхъ — локви солена вода и купчини камъни. На мѣста тѣ били тѣй наредени единъ до други, че на пжтешественицитъ се струвало, като че ли вървѣли по покривитъ на цѣлъ редъ къщи. Качишъ се на нѣкой хълмъ, по-високъ отъ другитъ и, колкото и да се взирашъ наоколо, нийде не виждашъ нищо друго, освенъ безкрайна тъмно-червена равнина. И никжде нито дръвце, ни тревица — гола камънлива пустиня, като че ли отъ огънь изгорена. . . . И при това точно надъ васъ жежкото слънце спуща ужасенъ огънь и ви гори.

Единъ отъ тѣзи безстрашни пжтешественици по австралийската пустиня, на име Стуртъ, попадналъ въ нея презъ време на най-страшната горещина и засуха. Отъ жажда и бодливи храсти немислимо било да се мръднатъ нѣкъде. Земята до толкова се нагорещявала, че, като доближавали до нея кибритъ, той се подпалвалъ. Кожата на обувката се свивала и набръчквала като